

Arrest

nr. 126 430 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw A.J. van Nederlandse nationaliteit.

Op 10 september 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

De verblijfsaanvraag van zijn partner werd geweigerd bij beslissing van 18 november 2013. Tegen deze beslissing dient verzoekers partner een annulatieberoep in op 26 december 2013 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 122 171 van 7 april 2014 het beroep verwerpt.

Op 18 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2013 werd ingediend door:

Naam: M., D. R.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de partner in functie van wie de aanvraag werd ingediend (J. A. C. J.M. - OV ...), werd zelf geweigerd. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij haar voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan ook niet toegestaan worden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en van de artikelen 40bis, § 2, 2° en 42, § 3 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”.

Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing schragen, en wel in de beslissing zelf.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aldus verplicht het materiële motiveringsbeginsel de verwerende partij om bij het nemen van beslissingen in feite en in rechte aanvaardbare redenen te hanteren.

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van de verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de

Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de artikelen 40bis §2, 2° Vw en 42 §3 Vw.

Dit onderzoek moet toelaten om na te gaan of de verwerende partij haar beslissing op een afdoende wijze heeft gemotiveerd door een correcte toepassing van de voormelde wetsartikelen en in rechte aanvaardbare redenen. Bovendien moet nagegaan worden of een correcte evenredigheidstoetsing is gebeurd.

De aanvraag van verzoeker is gebaseerd op art. 40bis §2, 2° Vw. waarbij hij als wettelijk geregistreerde partner van mevrouw J. (EU-burger) in aanmerking komt op een verblijf van meer dan drie maanden. Aansluitend hiermee bepaalt art. 42 §3 Vw. dat: "Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte."

Aangezien mevrouw J. en haar dochter S. in beroep zijn gegaan tegen hun weigeringsbeslissing, waarbij dat beroep nog in afhandeling is en hen een bijlage 35 werd toegekend, diende verzoeker eveneens in het bezit gesteld te worden van een bijlage 35. Dit is tot op vandaag - ten onrechte - nog niet gebeurd.

Verzoeker diende ingevolge artikel 42 §3 Vw. aan hetzelfde lot onderworpen te worden als zijn partner en zijn kind.

Dat de verwerende partij dit niet heeft gedaan, en alsnog de bestreden beslissing betekend aan verzoeker na het ingestelde beroep van mevrouw J. en dochter S., schendt het materiële motiveringsbeginsel en de artikelen 40bis §2, 2° Vw en 42 §3 Vw."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;]

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het verblijfsrecht van de partner in functie van wie de aanvraag door verzoeker werd ingediend, werd geweigerd op 18 november 2013. Dit wordt niet betwist door verzoeker, aldus maakt hij een schending van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verzoeker betoogt dat zijn partner tegen haar weigeringsbeslissing in beroep is gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor haar een bijlage 35 werd toegekend. Aan verzoeker is ten onrechte geen bijlage 35 toegekend. Hij diende op grond van artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet aan hetzelfde lot te worden onderworpen.

Artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3

Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.”

Uit de lezing van artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet blijkt dat het betrekking heeft op de afgifte van een verblijfsvergunning aan de familieleden van een burger van de Unie, van wie het recht op verblijf wordt erkend. *In casu* is de afgifte van een verblijfsvergunning evenwel geweigerd bij de bestreden beslissing. De verwijzing naar artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

De afgifte van een bijlage 35 aan verzoekers partner is in uitvoering van artikel 111 van het vreemdelingenbesluit, gezien een beroep werd ingediend bij de Raad tegen de bijlage 20 die te haren opzichte werd genomen. Artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet schrijft niet voor dat aan familieleden van personen die in het bezit gesteld zijn van een bijlage 35, eveneens een bijlage 35 moet worden afgeleverd. Verzoeker wordt bovendien thans in het bezit gesteld van een bijlage 35, ingevolge het door hem ingediende annulatieberoep tegen de bijlage 20 van 18 november 2013, dat hem op 7 maart 2014 is betekend. Het beroep van zijn partner is thans beëindigd met het arrest nr. 122 171 van 7 april 2014 van de Raad die het beroep heeft verworpen. De afgifte van de bijlage 35 staat bijgevolg los van de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die hij vervoegt heeft. Verzoeker heeft geen belang bij zijn grief nu het beroep ingesteld door zijn partner is verworpen op 7 april 2014 en verzoeker, ingevolge zijn annulatieberoep, in het bezit is van een bijlage 35.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de artikelen 40bis, § 2, 2° en 42, § 3 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij dient zorgvuldig te zijn bij de vaststelling en waardering van de feiten. Doch verwerende partij verzaakt hieraan door de bestreden beslissing alsnog te betekenen aan verzoeker nadat zijn partner en dochter, van wie zijn verblijf afhankelijk is, toch nog in voorlopig verblijf werden gesteld ingevolge het ingestelde schorsende hoger beroep. De verwerende partij verzaakt hier nog meer aan doordat verzoeker niet in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35, zoals het geval voor zijn partner en dochter. Dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend maandenlang nadat er een schorsende beroep werd ingesteld door zijn partner en kind, vormt een manifeste strijdigheid met het zorgvuldigheidsbeginsel omdat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de feitelijkeheden.”

3.4 De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu wordt het verblijf van verzoeker geweigerd omdat het verblijfsrecht van de partner in functie van wie verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend, is geweigerd op 18 november 2013. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Waar verzoeker opnieuw wijst op de afgifte van een bijlage 35 aan de partner herhaalt de Raad dat aan verzoeker eveneens een bijlage 35 wordt afgegeven nadat hij een schorsend beroep heeft ingediend bij de Raad. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen bijlage 35 te hebben afgegeven zolang hij geen annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad nu de afgifte van de bijlage 35 is geregeld door artikel 111 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 111 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.

Dit document is drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist.”

Verzoeker heeft pas op 25 maart 2014 een annulatieberoep ingediend bij de Raad tegen de bestreden beslissing. Verzoeker kan verweerder aldus niet verwijten dat hem vóór het huidige beroep bij de Raad geen bijlage 35 werd afgegeven.

Verzoeker stelt dat hem de bestreden beslissing pas maanden later werd betekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker en verzoekers partner een weigeringsbeslissing is genomen op dezelfde datum, met name op 18 november 2013. Deze beslissingen zijn vervolgens overgemaakt aan de gemeente zodat verzoeker en zijn partner er kennis van konden nemen. Verzoekers partner heeft van de weigeringsbeslissing kennis genomen op 25 november 2013. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij werd verhinderd kennis te nemen van de ten aanzien van hem genomen weigeringsbeslissing bij de gemeente waar hij zijn aanvraag had ingediend. Verzoeker toont niet aan dat hij door toedoen van verweerder pas op 7 maart 2014 kennis kon nemen van de weigeringsbeslissing van 18 november 2013.

Verzoeker toont geen onzorgvuldig handelen in hoofde van verweerder aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het Hof van Cassatie heeft op 16 maart 2000 (T. Vreemd. 2001) uitgesproken dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals bijvoorbeeld het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, of artikel 3 EVRM.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoekster op ernstige wijze schaadt en dit met miskennis van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoekster weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven als het familie- en gezinsleven van verzoekster komen in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verweerster. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoekster.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het verzoeker dwingt om zijn gezin te verlaten. Dit is strijdig met het gewaarborgde recht op gezinsleven van art. 8 EVRM.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.6 Anders dan verzoeker voorhoudt, betreft de bestreden beslissing geen weigering van “voortgezet verblijf”. Verzoeker heeft *in casu* voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijf voor meer dan drie maanden. Bijgevolg dient *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij zijn -overigens niet nader toegelicht- privé- of gezinsleven niet elders kan leiden.

Wat het gezinsleven van verzoeker betreft met zijn partner, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing wordt gewezen op de weigering van het verblijfsrecht van zijn partner. Het gezin wordt aldus niet uit elkaar gehaald en zij kunnen samen in een andere lidstaat naar keuze en voor zover zij daar wel

aan de verblijfsvoorwaarden kunnen voldoen, een gezinsleven opbouwen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN